

marjimenez_avui@hotmail.com

SOLIDARIS 'PART TIME'

Existeixen feines *part time*. Existeixen màsters *part time*. I existeix també la solidaritat *part time*. Ens ho han mostrat aquesta setmana els jugadors, entrenador, president i vicepresidents del Barça, amb les honroses excepcions (preneu-ne nota) de Belletí, Iniesta, Gio i, com era de suposar, Thuram i Oleguer, que han fet gala d'una sensibilitat que pel que es veu va escassejar.

En la minigira que va portar aquesta setmana el Barça a Sud-àfrica, a més de perdre per a uns quants mesos el capità per una greu lesió al genoll, els jugadors, llevat dels que he anomenat al paràgraf anterior, ens van fer quedar una miqueta malament. Com diria la tieta, no vam causar bona impressió. I és que com ja sabreu (se n'ha parlat molt), davant de possibilitat de visitar Nelson Mandela, ep, tot un premi Nobel de la pau i lluitador contra l'apartheid, que tot i que encara no prota-

L'hora del tallat

Francesc Puigpelat

Els toros i Lagartijo

La visita de José Tomás a la Monumental ha posat sobre la taula el tema dels toros a Barcelona. Toros sí, o toros no? Per mi, la resposta és: toros per a qui li vingui de gust. No m'agraden especialment els toros, però tampoc no sóc dels que tenen la dèria d'anar prohibint coses i regulant la vida de la gent.

L'any passat vaig escriure un reportatge sobre els toros a Catalunya per a l'AVUI. Em va semblar prou interessant com per plantejar-me de seguit dur els meus fills als toros. No és perquè m'agradin, insisteixo. És perquè els toros són un espectacle que forma part de la cultura en què estan immersos. Jo tampoc no vaig a missa, i els he dut a missa perquè vegin què és. A mi no m'agrada Spiderman, però els he dut a veure *Spiderman III*. No sóc de l'Espanyol, però els vaig dur a un bar a veure la final de la Copa de la UEFA. I no m'agrada el musical *Grease*, però hi portaré la meua filla.

Ara: per a mi va ser una desagradable sorpresa descobrir que, a Catalunya, està prohibit l'accés a la plaça de toros a menors de 18 anys. Crec que es una prohibició absurda, però cap problema. L'estiu passat vaig estiuejar en un poble de Terol i els vaig dur als toros. Va ser una tarda inoblidable. Era en un poblet de 2.000 habitants anomenat Cella. Quan va sortir

el primer toro i van veure com corria la bèstia, es van espantar. Però al tercer ja s'hi havien acostumat i al cinquè ja es fotien els entrepans de permil i la taronjada que dúiem a la nevera de càmping. Perquè, a Espanya, anar als toros és una activitat de festa major on tothom acudeix amb el bocata i la cervesa.

Els meus fills tenien vuit i deu anys. Es van traumatitzar per la mort del toro? No. Van tenir malsons?

“Per a mi va ser una desagradable sorpresa descobrir que, a Catalunya, està prohibit l'accés a la plaça de toros a menors de 18 anys”

Tampoc. S'han convertit en nens sanguinaris i maltracten ara la Kitty, el gat de casa? Voldran ser toreros de grans? No. Es faran militants del PP o de Ciutadans? Ho dubto. Ara: tenen un molt bon record d'aquella tarda. Estic segur que no l'oblidaran. I, enguany, hi tornarem.

No sé si algun defensor dels animals s'escandalitzarà amb aquest article, però una cosa la vull deixar clara: a Catalunya se sacrifiquen cada dia milers de xais, porcs, vedells, pollastres i conills, que vessen sang calenta per omplir una piscina olímpica, i ningú no es queixa. I ningú no renuncia a tenir un bon bistec a taula. El que caracteritza els hipòcrites és escandalitzar-se perquè es facin públicament coses que, després, són acceptades en privat. Aplicat als toros: és hipòcrita exclamar-se perquè es mata un toro en públic i, després, matar milers d'animals d'amagat, als escorxadors.

No m'agrada que prohibeixin els toros. Però tampoc no m'agraden els toros. I el que em disgusta profundament és la retòrica pseudointellectual i pseudoartística amb què darrerament vol vestir-se un ritual més aviat salvatge. Els toros, d'art, en tenen poc. La cosa és reduïx al que deia el famós torero Lagartijo: “*El toreo es muy fácil: o quitas al toro de enmedio, o te quita el a ti*”. Això no és art. És la vida mateixa.

puigpelat@lamanyana.cat